

Hoofdstuk 1

Aarzelend drukte Nina op de bel naast de indrukwekkende voordeur.

Lang hoefde ze niet te wachten. De deur vloog open en een vrolijke stem zei: ‘Jij bent vast Nina, onze nieuwe au pair. Ik ben Renske de Wit. Wat fijn dat je er bent. Kom gauw binnen.’

Nina was even uit het veld geslagen. Om niet direct met de mond vol tanden te staan had ze zich een prachtige openingszin ingeprent: ‘Goedemorgen, ik ben Nina Veldman, uw nieuwe au pair.’ Maar ja, dat kon ze nu niet meer zeggen.

Gelukkig wist ze wel dat Renske het zusje van haar nieuwe werkgeefster was en dat zij bij haar veel oudere zus en zwager in huis woonde. Aarzelend knikte ze.

Renske leek dat voldoende te vinden en stapte opzij, zodat Nina naar binnen kon. ‘Kon je het gemakkelijk vinden?’

‘Eh, ja. Het is niet ver van de bushalte.’

‘Sofie vond het verschrikkelijk dat we je niet konden ophalen, maar ja, ons autootje begaf het ineens en Marco had die van hem nodig.’

‘O, dat is geen probleem.’ Ze tilde haar grote koffer over de hoge drempel.

‘Heb je daar de hele tijd mee rondgesjouwd? Ja, het is natuurlijk logisch dat je behoorlijk wat bagage bij je hebt. Daar hebben we niet bij stilgestaan. Wat stom. Ik had

vervoer moeten regelen. De laatste tijd zitten we wel vaker met dit soort dingen. Eigenlijk moet ik gewoon een eigen autootje kopen.'

Nina schudde haar hoofd. 'Hij is niet zwaar. Het ging best.' Ze hoopte dat ze niet al te stuntelig overkwam. Het leek wel of haar tong in de knoop zat. Het viel nog mee dat ze niet terugviel in haar oude kwaal en ging stotteren.

Renske pakte de koffer van haar over. 'Ja, het valt mee. Maar dan nog. Het is niet netjes dat we je ermee hebben laten sjouwen.'

Ze keek even nadenkend om zich heen. 'Misschien is het handig als ik je eerst je kamer even laat zien? Misschien wil je je even opfrissen?'

Toen Nina net iets te lang aarzelde, zuchtte Renske en schoot toen in de lach. 'Ik val wel direct door de mand op deze manier, hè? Je bent vast gewend aan werkgevers die hun zaken beter op een rijtje hebben. Wij zijn beginnelingen.'

'Hebben jullie verder geen personeel?'

De uitdrukking op Renskes gezicht was zo verbaasd dat Nina er bijna om moest lachen. 'Personeel? O ja. Zo zou je het kunnen noemen. Nee, niet echt. Of ja, eigenlijk wel. Er is een schat van een vrouw die ons helpt met schoonmaken.'

'Een interieurverzorgster.'

'Zelf noemt ze zich onze werkster. Maar wij noemen haar gewoon Maria en we zijn verschrikkelijk blij met haar hulp.'

Nina keek verrast naar de jonge vrouw die naast haar de trap op liep. ‘Mijn vorige werkgevers waren nogal gesteld op... hoe zeg je dat?’

‘Standsverschil?’

‘Ja, dat bedoel ik. Ik heb er nooit moeite mee gehad, hoor.’ Ineens besepte Nina dat ze iets doms gezegd had. Misschien was die Maria wel heel speciaal voor dit gezin, maar dat betekende dan nog niet dat zijzelf ook zo behandeld zou ...